

[Forsvarsministeren.]

tilsidesatte den sikkerhedspolitik, som et udvalgsflertal ifølge betænkningen er gået ind for, et udvalgsflertal, der tæller folketingets 4 store partier, altså ca. 160 medlemmer af dette høje ting. Såfremt dette dagsordensforslag blev vedtaget, ville det være et brud på en sikkerhedspolitik, som — det har hr. J. O. Krag ret i — vi har ført i mange år i fællesskab og fortsat burde føre i fællesskab. Det ville være en afstandtagen fra den opfattelse, som de samme 4 partier har tilsluttet sig igennem denne udvalgsbetænkning, nemlig at et militært forsvar af Danmark er muligt. Vi kan altså ikke tilslutte os det stillede dagsordensforslag.

Vi kan heller ikke deltage i hr. Morten Langes opfordring til at deltage i en begravelse, som han forudsagde ved første behandling, og hvor jeg godt forstår hans skuffelse over, at der ikke er noget skridt i den retning, hr. Morten Lange ønskede.

Hvis man af denne debat skulle have fået den opfattelse, at man i mindre grad beskæftiger sig med den forsvarspolitiske målsætning, med indholdet og praktiseringen af den sikkerhedspolitik, som et stort flertal her i tinget og befolkningen tilslutter sig, og i noget højere grad beskæftiger sig med noget, der ikke kan betragtes som særlig afgørende, så vil jeg gerne sige, at det forekommer mig, at selve andenbehandlingen ikke er fuldt ud karakteristisk for indstillingen over for den sag, vi beskæftiger os med. Jeg tror egentlig, at udvalgsbetænkningen er mere karakteristisk, for det er rigtigt, som hr. Kjeld Olesen sagde, at der har været vist en meget stor interesse for at gennemarbejde lovforslaget, har været vist en stor interesse for de forhold, der vedrører forsvaret og forsvarrets opbygning; den 102 sider lange betænkning viser, hvor grundigt der er arbejdet i udvalget.

Når socialdemokratiets ordfører drager sammenligninger med 1960, kan vi vel se aktiviteten i det halve år, dette udvalg har arbejdet, på forskellige ting: antallet af

møder var én mulighed, en anden er antallet af stillede spørgsmål, hvoraf man har været oppe på nogle og halvfjerds plus adskillige samrådsspørgsmål; i 1960 blev der stillet og besvaret 24 spørgsmål. Det viser vel, at folketingsudvalget også denne gang som i 1960 har ønsket virkelig at beskæftige sig med sagen og lovforslaget og har gjort det. Jeg føler også grund til at takke udvalget for den store aktivitet, der har været vist, at man har fulgt mønsteret fra 1960 ved også at besøge værnskommandoen og i det hele taget har interesseret sig for igennem udvalgsarbejdet at analysere alle dele af forsvarets virksomhed.

Vi har bestræbt os for i ministeriet i videst muligt omfang at give hurtige besvarelser på de spørgsmål, der er stillet. Det var måske det, hr. Kjeld Olesen tænkte på, da der blev sagt over for mig, at jeg havde afvist henvendelserne, næsten inden de var kommet. Jeg har nu ikke set besvarelserne af spørgsmål som en afvisning af henvendelser; det er rigtigt, at det er sket med betydelig hurtighed, men jeg har haft indtryk af, at udvalget lagde vægt på at få besvaret de mange spørgsmål så hurtigt som overhovedet muligt, således at man kunne komme videre i arbejdet.

For det, jeg mente der var interesse om, var ifølge socialdemokratiets mange opfordringer, der lå forud for fremsættelsen af lovforslaget, at få en ny lovgivning på dette område. Jeg husker fra førstebehandlingen, da jeg gjorde op, at de 160 medlemmer står for samme sikkerhedspolitik, som de i betænkningen heldigvis giver udtryk for at stadig væk står for — jeg husker, at jeg sagde, alt tegnede efter denne førstebehandling til, at vi kunne få et nyt forsvarsforlig. Hr. Kjeld Olesen bebrejdede mig denne udtalelse og gjorde mig opmærksom på, at vi ikke var nået til tredje behandling endnu.

Jeg må erkende, at bebrejdelsen var rimelig og rigtig. Mine udtalelser var for optimistiske, eller hr. Kjeld Olesen kan også sige for naive. Jeg vil erkende, at jeg havde